

GUILLERMO DEL TORO
CHUCK HOGAN

BEDEN
ÇALANLAR

PAN'IN
LABİRENTİ
yönetmeninden
fantastik bir
gerilim
romanı

Remzi Kitabevi

GUILLERMO DEL TORO, 1964 yılında Meksika'nın Guadalajara kentinde doğdu. *Cronos*, *Mimik*, *Şeytan'ın Belkemiği*, *Bıçağın İki Yüzü 2*, *Hellboy*, *Hellboy 2*, *Pasifik Savaşı*, eleştirmenlerden dünya çapında takdir toplayan ve üç Oscar Ödülü kazanan *Pan'ın Labirenti* ve 2018 yılında En İyi Film Oscar'ını kazanan *Suyun Sesi* filmlerinin yönetmenidir.

CHUCK HOGAN, kitapları *New York Times* çoksatınlar listesinden düşmeyen romancı, senarist ve televizyon yapımcısıdır. En iyi bilinen romanı, "polisiye yazımında edebi kusursuzluğu" gözetilerek Hammet Ödülü de almış olan *Hırsızlar Şehri*, aynı isimle sinemaya uyarlandı. Kısa öyküleri iki defa *The Best American Mystery Stories* (En İyi Amerikan Gerilim Hikâyeleri) antolojisinde yer aldı, kurgu dışı yazıları *Esquire* ve *New York Times*'da yayımlandı.

GUILLERMO DEL TORO
CHUCK HOGAN

BEDEN ÇALANLAR

Türkçesi
Ümran Özbalcı

Remzi Kitabevi

*Bu kitapta geçen kişi adları ve bazı ayrıntılar
hayal ürünüdür. Benzerlikler tümüyle rastlantıdır.*

BEDEN ÇALANLAR / Guillermo del Toro – Chuck Hogan
Özgün adı: *The Hollow Ones*

© Guillermo del Toro, 2021

© Chuck Hogan, 2021

Türkçe yayın hakları: © Remzi Kitabevi, 2021

Yayın hakları Kalem Ajans
ve Hachette Book Group
aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ömer Erduran

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2081-7

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2022

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

CH:

Richard Abate için

GDT:

*Algernon Blackwood, Lord Dunsany
ve Arthur Machen için*

Dikkatli okurlar ana karakterimizin isminin, “okült dedektif kurgu” alttürünün yaratıcısı, en hayran olduğumuz yazar Algernon Blackwood’a bir gönderme olduğunu anlayacaktır. Kitapta geçen bazı dini ayinlere dramatik etki adına bazı eklemelerde bulunulmuştur. Bundan kaynaklanabilecek herhangi bir maddi hata istemeden yapılmıştır. Öte yandan New Jersey’de okült amaçlarla mezar soymanın tamamen kurgusal ya da geçmişte kalan bir şey olmadığını da belirtmek isteriz. Bu yaşanıyor. Hem de tam şu anda.

GİRİŞ: Kutu

Manhattan'ın iş merkezi Financial District'teki iki binanın –Stone Sokağı, numara 13 ve 15– arasına sıkıştırılmış, resmi adresi Stone Sokağı, numara 13½ olan ufak bir mülk parçası var.

İki yanındaki binaların arasındaki boşluğu dolduran, yaklaşık 120 cm genişlikte ve dokuz metre yükseklikteki bir taş duvarın yer aldığı bu mülkün tek amacı Edward dönemi tarzında, dökme demirden, sıradan bir posta kutusuna ev sahipliği yapmak.

Kutu'nun ne süslemesi ne de ayırt edici bir özelliği bulunuyor. Sadece zarfları atmak için büyük bir deliği var. Biriken postaları almak için bir kapağı ya da anahtarı yok.

Kutu'nun arkası taş ve harçla boşluk kalmayacak şekilde doldurulmuş.

Bu küçük şehir gizeminin tapusu Hollanda sömürgeciliği zamanlarına uzanıyor, emlak vergileri de 1822'den beri Lusk and Jarndyce isimli şirket tarafından günü gününe ödeniyor. O tarihten önceki mülk sahipleri sadece belgelerde yapılan atıflarda geçiyor ama her şey hukuka uygun.

Kutu'yla ilgili ilk yazılı kayıt, o zamanlar adı Yeni Amsterdam olan bölgede yayımlanan bir kitapçıkta yer alıyor. *Jan Katadreuffe'un hayatının farklı evrelerinin ve sonunda, Tanrımızın Krallığına Erdemli Yükselişinin eksiksiz hikâyesi.*

Söz konusu kitapçıkta –yayıncı: Long and Blackwood, 1763, folyo boy, dört sayfa– zengin bir baharat tüccarı, gemilerinin ve

içindeki malların limana varışını güvenceye almak için bir iblisle anlaşma yapar.

8

Gemiler sağ salım gelir ama o andan itibaren hain bir ruh tüccara her akşam işkence etmeye başlar; onu vahşice ısırır, sırtını tırmalar, üstüne ata biner gibi biner; bu sırada zavallı adam da korkunç bir acıyla çığlıklar atar ve çok vahşi suçlar işler.

Bu acıklı durum devam ederken, yardım etmeye çalışan halktan biri, bilge bir papaza olası bir çözümden bahseder:

“...*High Street*'teki demir kutu, bekliyor dertlerini. Mühürlü zarfın üstünde olacak *Blackwood* ismi. Ve iki hafta içinde bulacak seni...”

Papaz ise tek çözümün Tanrı olduğunu söyler. Katadreuffe kalabalık bir ayinin masraflarını karşılar ve ölmeden sadece birkaç saat önce acısından kurtulup arınır.

Küçük, iddiasız bir mezar taşında anılır Katadreuffe'un ölü-mü. Trinity Kilisesi'nin yanında yer alan Rector Sokağı'ndaki mezar taşında şunlar yazar:

16 EKİM 1709'DA, 42 YAŞINDAYKEN BU HAYATTAN
GÖÇEN, MÜTEVEFFA BAHARAT VE KERESTE TÜCCARI
JAN KATADREUFFE'UN BEDENİ BURADA YATIYOR.
DUR VE BAK EY YOLCU. BİR ZAMANLAR BEN DE
TIPKI SENİN GİBİYDİM, YAKINDA SEN DE BENİM GİBİ
OLACAKSIN. ÖLÜME HAZIRLAN VE ARKAMDAN GEL...

Stone Sokağı, numara 13½ yüzyıllar boyunca pek çok hukuki sorunu başarıyla atlattı: imar davaları, şirket davaları vs. Bu yasal savaşların her biri büyük masraflara girilerek kazanıldı. Ve işte Kutu hâlâ yerinde: herkesin gözü önünde duran bir gizem. Pek çok insan ona bir kez olsun bakmadan yanından geçip gidiyor.

On yıl önce sokağın karşısındaki büyük bir sigorta şirketi binasına üç güvenlik kamerası takıldı. Dikkatli bir gözlem-

ci, Kutu'ya birkaç mektup gelse de –ortalama her üç haftada bir tane– kimsenin o mektupları almadığını, ama posta kutusunun da asla dolup taşmadığına şahit olabilirdi.

Bu küçük gizem konusunda onyıllar boyunca tek bir şey defalarca doğrulandı: Kutu'ya gelen her mektup acil ihtiyaç mektubuydu –umarsız bir yardım çağrısı– ve her zarfın üstünde aynı isim yazıyordu.

Avukat Hugo Blackwood.

2019, Newark, New Jersey.

Odesa menüyü bırakıp spesiyallerin listesini görmek için Soup Spoon Kafe’de etrafına bakındı. Aradığını buldu; liste girişteki karşılama bankosunun yanında beyaz bir yazı tahtasına, kırmızı kalemle ve büyük harflerle yazılmıştı. Tahtadaki el yazısıyla ilgili bir şey zihninde, bir zamanlar Virginia’daki FBI Akademisi’nde geçirdiği günlerin çoktan unutulmuş bir anısını tetikledi.

Davranış Bilimleri hocası konferans salonunun ön tarafındaki büyük tahtaya gıcırtilı ses çıkaran kırmızı mürekkepli tahta kalemiyle katil sınıflandırmalarını yazmıştı.

Hocanın anlattığına göre, bu sınıflandırmalardaki fark cinayetin şiddeti veya metoduyla değil, katilin her cinayet arasında geçirdiği sakinleşme dönemiyle alakalıydı.

Seri Cinayet işleyenlerin karakteristik özelliği döngüleridir. Cinayetler arasında haftalar, aylar, hatta yıllar olabilir.

Kitlesel Cinayet işleyenler tek bir yerde, belirli bir zaman diliminde, çok kısa aralıklarla ya da arka arkaya en az dört kişi öldürürler.

Zincirleme Cinayet işleyenler ise farklı yerlerde, genellikle kısa bir zaman diliminde öldürürler; bu süre bir saat de olabilir, birkaç gün ya da hafta da. Bağlantılı: Öfke Cinayeti, tek bir cinayet olayında farklı yerlerde birden fazla kişinin öldürüldüğü durumlar.

Bu son iki sınıflandırma birbirine karışabilirdi. Sınıflandırması böyle zor olan –ve genellikle Amerika Birleşik Devletleri’nin ilk öfke cinayeti olarak kabul edilen– bir vaka, Odessa’nın şimdi oturduğu kafeden 120 kilometre güneyde yaşanmıştı.

6 Eylül 1949'da, yirmi sekiz yaşındaki bir İkinci Dünya Savaşı gazisi olan Howard Unruh, en iyi takımını giyip çizgili bir papyon takarak annesinin Camden, New Jersey'deki evinden ayrıldı. Kahvaltıda annesiyle kavga etmiş, komşularına sığınmak zorunda kalan kadın onlara telaş içinde yakında korkunç bir şey yaşanacağından korktuğunu söylemişti.

Unruh, yanında otuz tane 9 milimetrelik mermi ve Luger marka Alman tabancasıyla kasabaya yürüdü. On iki dakika içinde on üç insanı öldürdü, üç kişiyi de yaraladı. Cinayet mahalleri arasında eczane, berber ve terzihane vardı. Öldürme eyleminin önceden planlandığı kanıtlanırsa da –zira daha sonra Unruh'un günlüğünde düşmanlarının listesini tuttuğu ortaya çıkmıştı– kurbanları arasında kendi seçtiği hedeflerin yanı sıra, o güneşli salı sabahında onun yoluna çıkacak kadar talihsiz olanlar da vardı. Kurbanlar ve görgü tanıkları o sabah Howard'ın gözlerinde trans halindeki birinin ifadesi olduğunu söylediler.

Kolluk kuvvetleri haricindeki insanlar için bir cinayetin türü pek de önemli değildir. Gerçekten önemli olan tek şey, Unruh'un çevresini kurşun yağmuruna tutmasının 60 yılı aşkın süre boyunca New Jersey'deki en korkunç öfke cinayeti olarak kaldığıydı.

Ta ki Walt Leppo'nun rulo köfte sipariş ettiği geceye dek.

Walt erkekler tuvaletinden döndükten sonra genç garsona, “Yeni mi pişti?” diye sordu.

“Ah, tabii ki,” diye yanıtladı garson kız.

“O zaman bana bir iyilik yapar mısınız?” dedi Walt. “Gidip öğle servisinden kalmış bir iki dilim var mı diye bakabilir misiniz? Tercihen ısıtıcı lambanın altında birkaç saat kalanlardan? Tamamen kurumuş ve kenarları kızarmış olanlardan?”

Garson, kendisiyle dalga geçilip geçilmediğinden emin değilmiş gibi birkaç dakika bakakaldı. Büyük ihtimalle civardaki hukuk fakültelerinden birinde öğrenciydi. Odessa da Boston'da-

ki hukuk fakültesinin üçüncü sınıfını garsonluk yaparak okumuştur ve o zamanlar bazı erkek müşterilerin biraz ürpertici, neredeyse fetişist yemek siparişleri vermesinden ne kadar rahatsız olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bunlar genelde yalnız takılan ve Odessa'ya göre, menülerden sadece yemek değil kadın da sipariş edebilmeyi isteyen adamlar olurdu.

Garson, Leppo'nun karşısında oturan Odessa'ya baktı. Odessa genç kadını rahatlatmak amacıyla cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"İzninizle bir bakayım," dedi garson.

"Bu arada, uç kısımlarını tercih ederim."

Garson siparişlerini alıp yanlarından ayrıldı. Walt Odessa'ya bakıp ekledi: "Bu uç parçalara topuk derdik eskiden."

Odessa bu bilgiden çok etkilenmişçesine kafasını salladı. "Tam bir seri katil takıntısı," dedi keyifle.

Walt omuz silkti. "Rulo köftemi annemin hazırladığı şekilde sevdiğim için mi?"

"Ah Tanrım. Yanına bir de oral takıntı ekleyelim."

"Bak ne diyeceğim, Dessa. Her şey cinsellikle ilişkilendirilebilir. Her şey. Görünüşe göre rulo köfte bile."

"Eminim kızarmış ekmeğini de yanmış seviyorsunuzdur."

"Kömür gibi. Ama çaylakların kıdemli ajanların profilini çıkarmasını yasaklayan genelgeden haberin yok herhalde?"

İlk yağmur damlaları Soup Spoon Kafe'nin ön tarafındaki cama vurmaya başlayınca ikisi de kafalarını çevirdi.

"Ah harika," dedi Leppo.

Odessa telefonunu kontrol etti. Hava durumu uygulamasındaki radar ekranının yeşim ve nane yeşili tonlarında gösterdiği yağmurlu hava kütlesi zehirli bir gaz bulutu gibi Newark'a yaklaşmaktaydı. Leppo görebilsin diye telefonunu ona çevirdi. Şemsiyesi sokağın biraz yukarısına park ettikleri arabalarının bagajında, on iki kalibrelik Remington 870 model pompalı tüfeğin yanında kalmıştı.

“Jersey yağmuru,” dedi Leppo peçetesini açarken. “Bir köpeğe hortum tutmak gibi. Her şey ıslanır ama hiçbir şey temizlenmez.”

14

Odessa duyduğu bu yeni “Leppoizm” karşısında gülümsedi, giderek daha fazla yağmur damlasının hücum ettiği camdan dışarı baktı. Hâlâ dışarıda kalmış az sayıda insan artık daha da çabuk hareket ediyor, belli belirsiz bir telaş hissi uyandırıyor.

Bir şeyler hızlanıyordu.

Leppo’nun rulo köftesini sorduğu sırada (daha sonraki zaman çizelgelerinin de doğrulayacağı üzere), Newark’un 16 kilometre kuzeyinde, yakın zamandaki acil servis ziyaretinin neden bu kadar pahalıya patladığını sormak için sigorta şirketini aramış olan Evan Aronson, 1970’lerin hafif rock şarkıları eşliğinde hatta bekliyordu. Evan birkaç hafta önce Rutgers Üniversitesi’nin 10 yıllık mezunlar buluşmasına gitmişti. Okulda üyesi olduğu kardeşlik cemiyetinin, gece geç saatte portatif tuvaletlerden atlama geleneğini yâd ederken, mezun olduğundan beri 15 kilo almış eski oda arkadaşı Brad “Bomba” Bordonsky’yi tutmaya çalışmış ve bu yüzden sol kolunun kaslarını yırtmıştı.

Evan, telefonda Styx’in bir başka *hit* şarkısına tahammül ederken Teterboro Havaalanı’nın Charter Uçuşları ofisindeki masasından kafasını kaldırdı ve son model bir Beechcraft Baron G58’in yakındaki bir özel uçak hangarından çıkışını izledi. Uzun boylu, ellilerindeki pilot milyon dolarlık çift motorlu uçağın kokpitinden indi. Üzerinde gri eşofman altı, uzun kollu kazak ve ayağında sandaletler vardı. Uçağı motorları çalışır halde bırakarak yine hangara girdi. Bir hangar görevlisi onunla konuşup yoluna devam etti.

Dakikalar sonra pilot elinde çok büyük bir İngiliz anahtarıyla geri döndü.

Pilotlar, özellikle de uçak sahibi olanlar, uçak tamirlerini kendileri yapmazlar. Hele de uçağın üç yüz beygir gücündeki çift mo-

toru hâlâ çalışıyor ve pervaneler gözün takip edemeyeceği kadar hızlı dönüyorken. Evan pilotu daha iyi görebilmek için sandalyesinden kalktı; sol kolu askıda, sağ elinde havaalanı telsiz frekansı yönetmeliği gereği bir kordonla masadaki altlığa bağlı telefon ahizesiyle öylece durdu.

Evan motor vızıltısının arasında yüksek bir darbe sesi duydu – ve eşzamanlı bir çatırtı.

Aynı ses bir kez daha geldi. Evan, Beechcraft’ın gövdesinin arkasında bir şeyler yapan pilotu görmeye çalıştı. Uzun boylu adam arkadan çıkıp uçağın yakındaki kanadına doğru geldi. Evan onun büyük İngiliz anahtarını navigasyon lambasına sallayışını izledi – darbeyle conta kırıldı, kırmızı plastik çerçeve çatırdadı, ampul sönerken parçaları piste dağıldı.

Evan’ın şaşkınlıktan adeta nefesi kesilmişti; milyon dolar değerindeki bir uçağa yapılan bu şiddet gösterisi çok yakışıklıydı. Telefon kordonunu sonuna kadar gerip ahizeyi kulağına getirdi; duyduğu yumuşak aşk şarkısı “Lady”, kendi malını kırıp döken bir uçak sahibinin görüntüsüne tam bir tezat oluşturuyordu.

Bu en son teknolojiye sahip özel uçaklar hem şımarık bir evcil hayvanmış gibi üstüne düşülen, hem de yarış arabaları gibi özenle bakımı yapılan araçlardı. Bu adamın yaptığıysa şampiyon bir yarış atının gözünü bir tornavidayla oymaya eşdeğerdii.

Evan bu adamın uçağın sahibi olamayacağına karar verdi. Biri bu uçağa binlerce dolarlık zarar veriyor... ve muhtemelen onu çalıyordu.

Sigorta yetkilisinin, “Bay Aronson, dosyanız önümde...” dediği duyuldu, ama Evan’ın ahizeyi bırakması gerekti. Ahize gürtlüyle yere düşüp gergin kordonundan masaya doğru geri çekildi. Evan telaşla ofis kapısından dışarı çıktı. Yağan yağmurun iğne gibi batan soğuk damlları altında sağa sola bakınıp birinin daha bunu görmüş olmasını ve ona yardım edebilmesini diledi.

Uzun boylu adam son ampülü de patlattı, uçak artık karanlığa gömülmüştü. Küçük bir acil durum ışığı bu sahneyi arkadan aydınlatıyordu.

“HEY!” diye bağırdı Evan, sağlam olan kolunu sallıyordu. Oraya doğru hızlıca birkaç adım attı; hem adama hem de iki kolu da sağlam biri çıkıp gelir diye diğer yönlere doğru birkaç kere “HEY!” diye bağırdı.

Bir hangar görevlisi pilota yaklaşıp onu durdurmaya çalıştı. İngiliz anahtarının üst üste üç kere inen darbesiyle görevlinin kafasının sağ tarafı içeri göçtü – saldırı sadece saniyeler sürmüştü. Görevli yere yığıldı, ölüm spazmlarıyla titriyordu.

Pilot, avına son darbeyi vuran bir mağara adamı gibi çömelip görevlinin kafasına vurmaya devam etti.

Evan donup kaldı. Zihni böylesi korkunç bir şiddeti algılayamıyordu.

Pilot büyük bir gümbürtüyle İngiliz anahtarını yan tarafa fırlattı ve sol pervanenin önünden tehlikeli biçimde yakın geçip kanada tırmanarak cam kokpite yerleşti.

Uçak sarsıldı ve ilerlemeye başladı.

Uçaktaki tek ışık kokpitin elektronik sistemindeki Garmin G1000 LCD ekranının soluk yeşil-mavisiydi. Evan bu ışıkla pilotun yüzünün bir uzaylı gibi göründüğünü düşündü.

Evan adamın gözlerindeki donuk bakışı görünce olduğu yere mihlandı.

Adam mekanik hareketlerle kokpitte aşağıya, Evan’ın görmediği bir yere doğru uzandı. Sonra ani bir ses ve ışık patlamasıyla sağ taraftaki cam parçalandı. AK-47 yarı otomatik tüfekten çıkan mermiler Evan’ın vücudunu sıcak çivi gibi delip geçti. Dizleri bükülen Evan yere yıkıldı, kafasını piste çarptı ve bilincini kaybetti.

Işıkları söndürülmüş Beechcraft taksi yoluna doğru dönerken Evan kan kaybindan yavaş yavaş ölüyordu.

Odessa biftekli salata sipariş etti. Soğan koydurmadı, çünkü bütün gece ağzında soğan tadı olsun istemiyordu. İçmek için kahve söyledi, çünkü mesaisinin ortasındaydı ve FBI ajanları kahve içerdi.

“Biliyor musun,” dedi Leppo garson gittikten sonra, “bir restoranda en çok eser miktar insan dışkısı olan yer menülerdir.”

Odessa çantasından küçük bir dezenfektan şişesi çıkarıp satranç tahtasında bir hamle yapıyormuşçasına masaya koydu.

Leppo onu seviyordu, Odessa bunun farkındaydı. Leppo’nun da yetişkin bir kızı vardı, o yüzden Odessa’yla empati kurabiliyordu. FBI ajanlarının atanmış ortakları yoktu ve Odessa’yı kanatları altına almak Leppo’nun hoşuna gidiyordu. Leppo ona yol yordam göstermek, işleri yapmanın “doğru yolunu” öğretmek istiyordu. Odessa da öğrenmeye hazırdı.

“Babam kalbi duruncaya kadar, otuz yıl boyunca beş ilçede her yere mutfak malzemesi sattı,” dedi Leppo. “Her zaman şöyle derdi –bu, üçüncü yılındaki bir ajan olarak sana öğretebileceğim en önemli ders olabilir– temiz bir restoranın göstergesi tuvaletidir. Eğer tuvalet hijyenik, düzenli ve bakımlıysa yemek hazırlama alanının da güvenli olduğundan emin olabilirsiniz. Neden, biliyor musun?”

Odessa’nın bir tahmini vardı ama Leppo’nun bilgiçlik taslamasına izin vermek işine geldi.

“Çünkü düşük ücretle çalışan Şilili ya da Salvadorlu göçmen hem tuvaletleri hem de mutfağı temizler. Bütün bir yemek servisi endüstrisi –hatta daha da ileri giderek, medeniyetin kendisi– bu ön saflardaki işçilerin performansına bağlıdır.”

Odessa, “Göçmenler, bütün işi hallediyorlar,” dedi.

“Kahramanlar,” dedi Leppo, kahve fincanını tokuşturacakmış gibi kaldırarak. “Keşke menüleri temizleme işini de daha iyi yapabilseler.”

Odessa gülümsedi, sonra salatasında soğan tadı alınca yüzü düştü.

FBI'in kadın ajanlarından Odessa Hardwicke'in yaşı, azgın bir katilin peşindeyken başına gelen akıl almaz bir olayla tamamen değişir. Saha görevinden alınan Odessa, emekli ajan Earl Solomon'la şans eseri tanışınca, yaşadıklarına açıklama getirecek kişinin avukat Hugo Blackwood olduğunu öğrenir. Manhattan'ın finans merkezindeki garip bir posta kutusu aracılığıyla ulaşılabilen bu gizemli avukat, ya tamamen delidir ya da insanlığı tehdit eden şeytani bir gücü durdurabilecek tek kişidir. Duydukları ve gördükleri karşısında şaşkına dönen Odessa, hiçbir FBI eğitiminin onu hazırlayamayacağı bir dünyaya dalmak zorunda kalacaktır.

BEDEN ÇALANLAR, Akademi Ödüllü yönetmen Guillermo del Toro ve çok satan yazar Chuck Hogan'dan nefes kesici, fantastik bir roman.

Yepyeni bir evrenin kapılarını açan sürükleyici bir gerilim romanı... Hugo Blackwood ve Odessa Hardwicke modern bir Sherlockvari ikili oluşturuyor.

BRAD MELTZER

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2081-7

9 789751 420817

KDV'den muafdir